

Lovforslaget repræsenterer efter mindretallets opfattelse det stik modsatte af de erklærede hensigter fra regeringen, nemlig et ønske om at skabe ro om integrationen. Det vil føre for vidt at komme ind på alle de enkelte forslag og deres konsekvenser, men mindretallet vil fremhæve nogle af de ændringer, hvis konsekvenser vil være en dårligere, vanskeligere og mere negativ integration af udlændinge i samfundet:

- den nedsatte ydelse
- de syv års midlertidige opholdstilladelse
- begrænsningerne i retten til familiesammenføring og ægteskabsindgåelse
- en udvidet brug af skøn i sagsbehandlingen.

Der er efter mindretallets opfattelse ikke tvivl om, at regeringen med sit forslag om at nedsætte ydelsen til udlændinge med 50 procent vil bidrage til at skabe en yderligere social marginalisering, som i sin konsekvens blot vil forværre denne befolkningsgruppes muligheder for at komme ind i samfundet og her skabe sig en plads på et ligeværdigt grundlag. Set med mindretallets øjne er der tale om, at regeringen og dens støtteparti under foregivende af at ville fremme motivationen til integration i stedet lægger hindringer i vejen for en ligeværdig proces, hvor udlændinge med minoritetsbaggrund kan føle sig værdsat og ikke som andenrangsborgere.

Efter mindretallets opfattelse er det klart, at forudsætningen for en vellykket integration er en tillid til, at man kan skabe sig en tryk fremtid i det danske samfund. Denne tillid vil lide et alvorligt knæk med lovforslagets indførelse af midlertidig opholdstilladelse i syv år – noget som i realiteten for en asylansøger/flygtning kan betyde, at der bliver midlertidig opholdstilladelse i både, otte, ni og måske endog mere end ti år, afhængig af hvor lang tid behandlingen af asylsager tager (jf. ministeriets bemærkning i bilag 50, s. 18, hvor det hedder »at for så vidt angår udlændinge, der meddeles opholdstilladelse med konventions- eller beskyttelsesstatus, regnes syvårsperioden fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelse«). I en årrække at være usikker på sin fremtid og sine muligheder i samfundet vil være den værst tænkelige basis for at yde en indsats. Det gælder for såvel udlændingen som for det danske samfund. For udlændingen vil en indsats for at skaffe sig arbejde, tage uddannelse, engagere sig i samfundet (lokalt og nationalt) og i det hele taget deltage i

samfundets forskellige aktiviteter hele tiden være præget af truslen om at blive udvist. Også for en arbejdsgiver vil det være vanskeligt at satse på en udlændings uddannelse og ansvar på arbejdspladsen, når der i årevis kan være fare for, at personen vil blive udvist. Efter mindretallets opfattelse er denne utryghedsperiode et slag i ansigtet på de mange bestræbelser, som organisationer, foreninger, arbejdsgivere og andre, der gør et stort arbejde for at skabe en god og holdbar integration.

Men hensyn til lovforslagets stramninger af familiesammenføringer mellem unge under 24 år så finder mindretallet, at den erklærede hensigt – at ville begrænse tvangs- og arrangerede ægteskaber – mere er udtryk for signalpolitik end et reelt forsøg på at gøre noget ved de situationer, hvor unge mod deres vilje bliver gift med en person, de ikke ønsker. Som det har været fremme i den offentlige debat, og som også Dansk Flygtningehjælp i sit høringssvar skriver, så må »ændring af reglerne (...) forventes at ramme mange, der har en udenlandsk ægtefælle. Samtidig må det anses for tvivlsomt, om det tilsigtede mål nås, eller problemet blot tilnærmelsesvis afhjælpes ved indførelsen af aldersgrænsen. Som tidligere nævnt er det tænkeligt, at mange blandt de berørte persongrupper simpelt hen vælger at udskyde indgåelsen af ægteskabet eller blot afventer familiesammenføringen, indtil parterne er fyldt 24 år«. Mindretallet deler denne vurdering og finder, at forslaget mere end at være et reelt forsøg på at gøre noget praktisk for at hjælpe i de vanskelige situationer, hvor unge – der befinder sig i grænselandet mellem forældrenes traditionelle baggrund og det moderne danske samfund med stor egenindflydelse for den unge – står over for et pres for at træffe bestemte valg, snarere er endnu et eksempel på, at der lovgives på basis af politiske signaler.

I den forbindelse er regeringens udspil på netop ægteskabsområdet efter mindretallets opfattelse præget af en besynderlig og tankevækkende inkonsekvens. Forslaget om, at en kvinde, der lever i et voldeligt ægteskab, og som ønsker at komme ud af det, kan risikere at blive udvist, hvis det sker inden for den syvårige midlertidige opholdsperiode, er efter mindretallets opfattelse et eksempel på, at kvinder på det nærmeste presses til at blive i et sådant voldeligt »tvangsægteskab«.